

— Ди-и-и... ей—кранти!... А „крантитъ“ едва се движатъ и не обръщатъ внимание на малкия каруцаръ.

— Ей, ти! че карай по-бърже! Бѣгомъ! — сърдито казва Колю и мушка съ ржка колчовия гърбъ.

Колчо дръпва вжжата, плѣсва въ въздуха камшикъ и пакъ се свива.

— Казвамъ ти, — по-бърже! повтаря Колю.

— Е, де — ще стигнешъ! не бързае за пожаръ, я? хладнокрѣвно отговаря Колчо. — Трѣбва и добичето да се съжали... Ти, на — седишъ тамъ, а то те мѣкне... Снощи греди прѣвозваха; стой си ти тамъ... Тѣй ще ги изморимъ...

И Колю не знае какво да отговори на правитѣ думи на Колча. Той само още се сърди — и на Колча и на конетѣ. И му се струва че конетѣ едва-едва се мѣкнатъ, пълзятъ, като буболечки...

— Е, пъкъ че коне имашъ!... Нашиятъ Савраско самъ ще надмине твоитѣ два...

— Вашиятъ конъ яде овесъ, а нашитѣ — слама. Овесъ имъ даваме само да го помиришатъ... отвърща Колчо. — Ти на — сжщо, какъвъ си за гладенъ!... Я все захаръ смучешъ, я?...

Колю се изсвива... Глупавъ Колчо! Той мисли, че по-сладко отъ захаръ нищо нѣма на свѣта!...

— А, сѣ бѣли саламчета и бѣлъ хлѣбъ рущашъ... а?

А Колю се смѣе: устнитѣ му сѣкашъ замръзнали и усмивката излиза нѣкакъ особена.

— Ти можешъ ли да четешъ? — пита го той.

— У-У! чета—чиста работа!... Селянитѣ събератъ ли се — винаги мене каратъ да имъ чета...

— А да пишешъ?...